

Antoni Ferrer i Pi

Barcelona, 1 d'octubre 1910

Barcelona, 8 de gener de 2001

**Alcalde de Vilanova i la Geltrú 1946-1969,
advocat**

Fill de Joan Ferré i Nin i de Maria Pi i Soler. Des dels 3 anys vivia a Vilanova. Estudià Dret a la Universitat de Barcelona. El 1930, entrà com a passant en un despatx d'advocat a Barcelona, i passats tres anys obrí el seu propi despatx. El 1939 obrí despatx a Vilanova, on exercí fins a la jubilació el 1990.

Procedia d'una família de llarga tradició a la política local de dreta, per via paterna i materna, a la qual se sentia lligat. Entre els avantpassats trobem l'alcalde (Miquel Pi i Torrents, besavi), un diputat provincial (Odó Ferrer i Nin, avi) i diversos regidors, a més del prohom Pau Soler i Morell, besavi.

En esclatar la Guerra Civil la seva família fou objecte de persecució; el seu oncle Pau Alegre i Batet i tres cosins foren assassinats l'agost de 1936. Aquest fets li reforçaren la predisposició per la política, manifestada des de molt jove.

Retornat a Vilanova. El 1939, del gener a l'agost fou secretari local de la Falange, quan el cap era el seu cosí Pau Alegre i Pi; el 1943, fou director del seminari *Villanueva y Geltrú*. Tenia residència familiar a la casa del Pont del Nin, al carrer Sant Antoni, 2, herència dels avantpassats. La rehabilità a finals dels anys quaranta.

Nomenat alcalde de Vilanova el 6 de juliol de 1946, per designació governativa, ocupà el càrrec fins el juliol de 1969, el mandat més llarg de tots els temps. Tres anys més tard fou cap local del *Movimiento*. Des de 1949 va ser diputat a la Diputació de Barcelona, i vicepresident des de 1958. La motivació per la política estava molt centrada en la local. De temperament reflexiu i caràcter fort, amb una personalitat singular i complexa, d'una estatura política elevada, posseïa una extensa cultura humanística i jurídica; coneixia l'estructura social de Vilanova, i les característiques del comportament col·lectiu. Durant el llarg mandat a l'alcaldia, Vilanova experimentà un creixement i una modernització notables, passant de 18.000 a 35.000 habitants. Els primers anys, posà en marxa un pla de construcció de clavegueres, pavimentació de carrers, i enllumenat públic, a càrrec del pressupost municipal. El 1949 va aconseguir de l'Estat la construcció del port, una de les realitzacions més importants de l'època, i tradicionalment més anhelades amb la posterior urbanització del Passeig Marítim. Un aspecte de la seva actuació és l'impuls donat a la Biblioteca-Museu Víctor Balaguer, considerada com una institució prestigiosa i com instrument més important de l'activitat cultural del municipi. En el marc de la

Institució possibilità la creació del Centre d'Estudis, i la creació i instal·lació d'una nova biblioteca pública, (actual biblioteca Joan Oliva i Milà) ubicada a l'antic Centre Republicà Federal, adquirit per l'Ajuntament. Tot i la seva tolerància cap a manifestacions com el Carnaval (no tal i com el coneixem actualment) tenia del poder una concepte personal autocràtic. Respecte a la seva actuació, alguns comentaristes locals han expressat que durant el seu mandat no va admetre cap oposició al contrapoder. Pel que fa a l'oposició al règim, la situació a Vilanova era la mateixa que a tot el país, sense cap possibilitat d'actuar en públic. Actuà amb una adhesió manifesta i sincera al règim, però especialment a la persona de Franco, que conservà amb fidelitat tota la vida. Com era habitual en la situació política, temia qualsevol problema d'alteració de l'ordre públic. En alguns fets, com un conat de manifestació de protesta per l'escassetat d'aigua el 1965, la reacció repressiva va ser desproporcionada a la magnitud del moviment.

Les circumstàncies polítiques, i econòmiques del país i de l'època emmarquen l'actuació pública de Ferrer Pi, que ha estat considerat el representant del règim franquista a Vilanova. El juliol de 1969 deixà l'alcaldia, a petició pròpia, ja havia fet la seva aportació i tenia consciència que els temps havien canviat que el règim de Franco avançava cap a una última etapa, i que ell no era la persona encertada per una situació nova. El 1990 es retirà definitivament de la política i exercí d'advocat fixant la seva residència a Barcelona.

PUIG ROVIRA, F. XAVIER. (2003) *Diccionari biogràfic de Vilanova i la Geltrú*. Ajuntament de Vilanova i la Geltrú. El Cep i la Nansa. pg.123

Per saber-ne més...

RÀFOLS, JOSEP MARIA. (1997) *Sis Alcaldes; La casa de la vila 1946-1997*. Vilanova i la Geltrú. El Cep i la Nansa edicions.